

tage sig den Opgave at føre Odenseprogrammet ud i Livet straks. Men dette Ministeriums Dannelse og dets Tilstedeværelse er et Skridt paa Vejen henimod dette Maal. Jeg haaber, at det skal lykkes os at stille os saaledes, at dette Skridt ikke skal blive ganske ringe. Men Maalet kan først naas, naar der her i dette Ting er et fuldt bevidst radikalt Flertal. Vi ere baarne frem af en stærk offentlig Mening, der kræver, at der i Spidsen for Landets Styrelse skal staa Mænd, der svare til deres Ord. Mistilliden til det offentlige Livs Mænd her i Danmark er bleven altfor stor, og den er desto værre ogsaa altfor begrundet.

Vor første Opgave som Regering er at optræde saaledes, at Vælgerne genvinde Troen paa, at der er Politikere i Danmark, der staa som Mænd bag deres Ord. Vi ville ikke svigte vor Fortid. Der ses hen til os med Forhaabning, men ogsaa med Ængstelse. Der er mange, mange, der sige: disse Mænd tro vi, men det er ogsaa det sidste Hold af Politikere, vi tro. Hvis disse Mænd ogsaa svigte, saa er der mange, mange — og især mange af de bedste —, som ville sige, at nu er deres Tro paa, at denne Nation virkelig kan bære offentlige Mænd frem, som ville staa fast paa deres Standpunkter, knækket for bestandig.

Vi ere os dette Ansvar fuldt bevidst. Vi betragte ikke den Stilling, som vi nu indtage, som en Fordel, vi skulle bevare saa længe som muligt. Tværtimod! Naar vi blot den Dag — den være nær eller fjern — da vi forlade disse Pladser, ere lige saa gode Venstremænd som i Dag, da gaa vi herfra i glad Overbevisning om, at det første Formaal med vor Overtagelse af Regeringsmagten er naaet; thi da er Troen paa, at der gives overbevisningstro Politikere i Danmark genrejst.

Den Gerning, som ligger nærmest for nu, er Udrensningen efter Alberti. Ministeriet vil her handle ud fra Ønsket om og Villien til, at der skal ske enhver hans Ret. Ingen skal personligt forfølges, men heller ingen skal hæves over Loven. Det gælder om, at Lovens Arme kunne række enhver. Hverken partipolitiske Hensyn eller Pengemagt maa kunne fri nogen for hans lovlige Ansvar.

Det radikale Venstre har forelagt dette høje Ting et Forslag om at nedsætte et Udvalg paa 15 Medlemmer til at tage Rigsretsspørgsmaalet under Overvejelse. Der bliver sagt, at Rigsretten ikke er en Domstol, som Venstremænd kunne anvende. Dette var Sandhed med Hensyn til det store forfatningsmæssige Spørgsmaal i Provisorietiden; thi efter dens Sammensætning var i de Tider Rigsrettens Stilling til dette Spørgsmaal paa Forhaand givet, og det var sikkert, at den vilde træffe sin Afgørelse ud fra Medlemmernes partipolitiske Overbevisning. Men derfor kan man jo dog ikke sige, at Rigsretten ikke kan anvendes, naar der foreligger Spørgsmaal